

РЕШЕНИЕ

№ 162

гр. Перник , 20.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и втори април, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: РЕНИ П. КОВАЧКА
Членове: ТАТЯНА И. ТОДОРОВА
МАРИЕТА С. ДИНЕВА-
ПАЛАЗОВА

като разгледа докладваното от МАРИЕТА С. ДИНЕВА-ПАЛАЗОВА
Въззивно гражданско дело № 20211700500125 по описа за 2021 година

Образувано е по въззивни жалби на двете страни, подадени срещу решение № 260192/29.09.2020 г. , постановено по гр.д. № 8267/2019 г. на Районен съд – Перник , както следва:

1. въззивна жалба на ответника Професионална гимназия по енергетика и минна промишленост „Христо Ботев“- гр. П., подадена чрез адв. А.А., срещу горепосоченото решение в частите му, с които са уважени предявените срещу ответника искове с правно основание чл. 200 КТ и чл. 86 ЗЗД, като е осъден да заплати на ищцата В. Е. С.-И. следните суми: 1) сумата в размер на 8000 (осем хиляди) лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди (болки, страдания и битови неудобства), получени от претърпените от ищцата увреждания от трудова злополука на *** г., ведно със законната лихва от деня на увреждането *** г. до окончателното изплащане на сумата; 2) сумата от 1661.97 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разликата между brutното трудово възнаграждение, което ищцата би получила за периода от *** г. до *** г., и полученото обезщетение за временна нетрудоспособност за същия период, ведно със законната лихва от *** г. до изплащането на сумата; 3) сумата от 327 лева, представляваща разходи за рехабилитация по фактура № *** г. и фактура № *** г., ведно със законната лихва от *** г. до изплащането на сумата. Решението се обжалва и в частта, с която в тежест на ответника са възложени разноските по делото съразмерно на уважената част от исковете.

2. въззивна жалба на ищцата В. Е. С.-И., подадена чрез адв. М.Х., срещу горепосоченото решение в частите му, с които са отхвърлени предявените от ищцата срещу ответника Професионална гимназия по енергетика и минна промишленост „Христо Ботев“- гр. П. искове с правно основание чл. 200 КТ и чл. 86 ЗЗД за разликата над уважената претенция за сумата от 8000 лева до сумата от 11 000 лева, представляваща обезщетение за

неимуществени вреди (болки, страдания и битови неудобства), получени от уврежданията от трудова злополука на *** г., ведно със законната лихва от деня на увреждането *** г. до окончателното изплащане на сумата.

Решение № 260192/29.09.2020 г., постановено по гр.д. № 8267/2019 г. на Районен съд – Перник, е влязло в сила като необжалвано в частите, с които са отхвърлени предявените от В. Е. С.-И. срещу Професионална гимназия по енергетика и минна промишленост „Христо Ботев“– гр. П. иски с правно основание чл. 200 КТ и чл. 86 ЗЗД за следните суми: 1) разликата над сумата от 11 000 лева до целия предявен размер от 15 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди (болки, страдания и битови неудобства), получени от уврежданията от трудова злополука на *** г., ведно със законната лихва от деня на увреждането *** г. до окончателното изплащане на сумата; 2) разликата над уважената претенция от 1661.97 лева до целия претендиран размер от 3488 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разликата между brutното трудово възнаграждение, което ищцата би получила за периода от *** г. до *** г. и полученото обезщетение за временна нетрудоспособност за същия период, 3) сумата от 900 лева, представляваща обезщетение за неполучени допълнителни парични средства за празниците *** г., *** г. и *** г.

В жалбата на Професионална гимназия по енергетика и минна промишленост „Христо Ботев“– гр. П. са изложени съображения за неправилност на първоинстанционното решение поради постановяването му в противоречие с материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост. Намира за прекомерно завишен размера на определеното обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди от процесната трудова злополука, за който счита, че не отговаря на принципа за справедливост по чл. 52 ЗЗД. На следващо място оспорва извода на първоинстанционния съд, че ищцата е претърпяла имуществени вреди, изразяващи се в разликата между brutното трудово възнаграждение, което ищцата би получила за периода от *** г. до *** г., и полученото обезщетение за временна нетрудоспособност за същия период. Твърди, че ако не беше настъпила трудовата злополука и ищцата работеше през същия период, тя не би получила целия размер на brutното трудово възнаграждение, а нетното възнаграждение, след удържане на задължителните осигурителни вноски и данъци, което според ответника е по-ниско от действително полученото от нея обезщетение от фондовете на ДОО. Досежно присъденото обезщетение в размер на 327 лева, представляващи разходи за рехабилитация по ф-ра № ***г. и ф-ра № ***г., релевира доводи, че извършването на тези разходи не е доказано, тъй като фактурите са първичен счетоводен документ. Релевира и доводи, че районният съд неправилно е определил за начален момент, от който се дължи законната лихва за забава върху това обезщетение, датата *** г., когато е настъпила трудовата злополука, като поддържа, че към този момент разходите не са били извършени с оглед датите на издаване на двете фактури. С оглед на горното ответникът моли решението да бъде отменено в атакуваните части и предявените срещу него иски да бъдат изцяло отхвърлени. Претендира разноските за двете съдебни инстанции. С въззивната жалба на ответника не се представят и не се сочат доказателства.

Насрещната по въззивната жалба на ответника страна - ищцата В. Е. С.-И., чрез адв. М.Х., е подала писмен отговор в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, с който оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

Във въззивната жалба на ищцата В. Е. С.-И. са наведени доводи за определяне на размера на обезщетението за претърпените от трудовата злополука неимуществени вреди в противоречие с критериите на чл. 52 ЗЗД. Според ищцата районният съд не е отчетел в достатъчна степен тежестта и характера на настъпилото увреждане, както и обстоятелството, че в резултат на счупването на *****.

Като основание за определяне на по-висок размер на обезщетението за неимуществени вреди сочи и дългия период на лечение и възстановяване от 8 месеца, от които 55 дни кракът

□ е бил в гипсова имобилизация, а 75 дни изобщо не е трябвало да стъпва на него. Навежда доводи, че при постановяване на решението не са взети предвид силата на болките, които е изпитвала и твърди, че продължава да изпитва при стъпване на счупения крак, както и периода, през който е имала затруднения от битово и хигиенно естество. Посочва, че и претърпените от ищцата психически срыв и психологически дискомфорт от дългата изолация също не са оценени в достатъчна степен. Поради изложените съображения моли да бъде прието, че определеният размер на обезщетението за претърпените от нея неимуществени вреди е занижен, като иска да ѝ бъдат присъдени още 3000 лева или общо 11 000 лева. Моли решението да бъде отменено и в частта на присъдените в нейна тежест разноси, като претендира и присъждане на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1 ЗАдв в полза на адв. М.Х. за осъществяваното безплатно процесуално представителство на ищцата пред въззивната инстанция. С въззивната жалба на ищцата не се представят и не се сочат доказателства.

Ответната по въззивната жалба на ищцата страна- Професионална гимназия по енергетика и минна промишленост „Христо Ботев“- гр. П. не е подала писмен отговор в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК. В съдебно заседание ответникът, чрез процесуалния представител адв. А., оспорва въззивната жалба на В. Е. С.-И. като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена, а решението-потвърдено в обжалваната с нея част.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо (постановено е от компетентен съд в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основанията и петитума на искането за съдебна защита).

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Производството пред районния съд е образувано въз основа на искова молба, подадена от В. Е. С.-И. против Професионална гимназия по енергетика и минна промишленост „Христо Ботев“- гр. П.. Ищцата претендира присъждане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди, претърпени в резултат на трудова злополука, станала на *** г.

Ответникът оспорва иска, като прави възражение по чл. 201 КТ за допусната от ищцата груба небрежност, като твърди, че същата е допринесла за настъпване на вредите от трудовата злополука. Прави възражение и че настъпилите увреждания имат връзка със заболявания на ищцата, предхождащи злополуката. Поддържа, че претендираният размер на обезщетението за неимуществени вреди е прекомерно завишен, както и че не са доказани претърпените от ищцата имуществени вреди. Оспорва размера на претендираните пропуснати ползи, като счита, че не следва да се присъжда разликата между brutното трудово възнаграждение на ищцата и полученото от нея обезщетение от фондовете на ДОО, а само до нетното възнаграждение, което тя би получила и е с по-малък размер от полученото вече обезщетение за временна нетрудоспособност. Релевира доводи, че законна лихва върху имуществените вреди, изразяващи се в направени разходи за лечение, следва да се присъди не от датата на злополуката, а от тази на извършване на разходите.

Първоинстанционният съд частично е уважил така предявените иски, като е приел, че ищцата е претърпяла трудова злополука на *** г., при която е пострадала и че сумата от 8 000 лева е достатъчна да я репарира за претърпените от нея болки и страдания. Приел е за неоснователно възражението на ответника по чл. 201 ГПК, че ищцата е допринесла за настъпване на вредоносния резултат, като е счел, че същата не е проявила груба небрежност.

Намерил е за частично основателни и исквете за имуществени вреди, като ги е уважил за сумата от 1661.97 лева, изразяваща се в разликата между brutното трудово възнаграждение, което ищцата би получила за периода от *** г. до *** г., и полученото обезщетение за временна нетрудоспособност за същия период, както и за сумата от 327 лева, представляваща разходи за рехабилитация по фактура № *** г. и фактура № *** г., ведно със законната лихва върху тези суми от *** г. до изплащането на сумата. По отношение на законната лихва за забава върху обезщетенията е приел, че същата се дължи от датата на настъпилата злополука.

За да възникне имуществена отговорност на работодателя за обезщетяване на причинените на пострадал от трудова злополука работник или служител неимуществени вреди, трябва да бъдат установени чрез пълно и главно /от ищеца/ доказване по правилата на чл. 154, ал. 1 ГПК следните материални предпоставки: 1) трудова злополука; 2) вреда, водеща до неблагоприятни последици - болки и страдания, както и твърдените имуществени вреди и 3) причинно-следствена връзка между злополуката и причинените вреди, т. е. причинените болки и страдания и имуществени вреди да са закономерна, естествена последица от злополуката, която е настъпила през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието. Имуствената отговорност на работодателя за обезвреда възниква независимо от обстоятелството дали той, негов орган или друг негов работник или служител е виновен за увреждането - арг. чл. 200, ал. 2 КТ. В този смисъл отговорността на работодателя по чл. 200, ал. 1 КТ е обективна, поради което дори и при виновно поведение от страна на пострадалия - при небрежност, работодателят следва да го обезвреди. Би отпаднала работодателската имуществена отговорност само при умишлено самонараняване, но не и при действие при самонадеяност (т. нар. съзнавана непредпазливост). Дори и при съпричиняване на вредоносния резултат при тази форма на вината (в чл. 201, ал. 2 КТ е използван терминът "груба небрежност") отговорността на работодателя може само да бъде намалена.

С оглед характера на оплакванията спорните въпроси между страните, въведени с въззивните жалби и само по отношение на които въззивният съд следва да се произнесе по аргумент чл. 269, изр. 2 ГПК, се съсредоточават върху обстоятелствата относно справедливия размер на имуствената отговорност на работодателя за претърпените неимуществени вреди, доказателствата, с които може да се установи размерът на претърпените имуствените вреди, началния момент, от който се дължи законна лихва за забава върху обезщетението за имуществени вреди, както и дали се дължи обезщетение в размер на разликата между brutното трудово възнаграждение и полученото от ищцата обезщетение за временна нетрудоспособност или тази разлика се определя съобразно нетното възнаграждение.

Изводът на районния съд за основателност на исковата претенция, основана на чл. 200, ал. 1 КТ, е направен в съответствие на събраните по делото доказателства и материалния закон. Установено е по категоричен начин от представените писмени доказателства, а и това обстоятелство не е спорно по делото, че към датата на трудовата злополука ищцата е работила по трудов договор в ответната гимназия на длъжност „****“ в направление „****“ по силата на сключено между страните на *** г. допълнително споразумение № *** към трудов договор № *** г. Трудовото правоотношение на ищцата е било прекратено на *** г. поради навършване на възраст и осигурителен стаж за пенсиониране. Установява се също така, че на *** г. по време на работа и при изпълнение на трудовите си задължения, докато ищцата е преподавала на ** клас в кабинет *** е стъпила накриво и е претърпяла злополука, като е получила *****. Злополуката е призната за трудова по надлежния ред - с влязло в сила Разпореждане № *** г. на ТП на НОИ гр. П., за което също не се спори между страните.

Разпореждането на органа по чл. 60, ал.1 КСО има двойствено значение – от една страна то представлява индивидуален административен акт относно наличието или не на трудова злополука, а от друга страна е официален удостоверяващ документ за установените в него факти, и в частност – за наличието на трудова злополука като положителен юридически факт, който е елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя, и от който зависи съществуването на правото на обезщетение /така- решение № 410 от 29.06.2010 г. по гр. д. № 599/2009 г. на ВКС/.

Целта на обезщетението по чл. 200, ал. 1 КТ е да репарира работника или служителя за причинените му в резултат на претърпяната трудова злополука неимуществени и имуществени вреди. Следователно, предмет на обезвреда са само тези вреди, които са в причинно-следствена връзка с претърпяната трудова злополука.

От изготвената по делото комплексна съдебномедицинска експертиза от вещи лица-доктор травматолог и доктор невролог, се установява, че ищцата се е подхлъзнала на ламината, докато е вървяла между чиновете, и е

При изслушването в съдебно заседание вещото лице-травматолог уточнява, че през целия период на временна нетрудоспособност на ищцата, продължил общо 240 дни от *** г. до *** г., тя е изпитвала болки с различен интензитет, които към момента на травмата и през първите 10 дни са били по-силни. Периодът на балнеолечение е бил необходим за пълното □ възстановяване.

При извършения от вещите лица преглед на ищцата е установено, че вече походката □ е самостоятелна и без помощни средства, движенията на глезена и стъпалото са възстановени и фрактурата е зараснала напълно съгласно рентгенографията от 29.05.2020 г. Възможно е ищцата да продължава усеща болки при тежки физически натоварвания в мястото на счупването с лек отток, но без особен функционален дефицит.

Вещите лица са извършили справка с медицинската документация, намирайки се при личния лекар на ищцата, и при анализ на регистрираните заболявания, осъществяваните консултации със специалисти и изследвания на ищцата, са приели, че няма данни за остро или хронично заболяване, което да е било причина или да е допринесло в някаква степен за счупването на стъпалото на ищцата. Няма данни регистрираните заболявания да затрудняват лечебния процес.

Видно от изявленията на вещите лица, експертизата е изготвена въз основа на представените от ищцата по делото и пред докторите документи, а именно- лична амбулаторна карта, болнични листове за временна нетрудоспособност, ЕР на ТЕЛК № *** г. за продължаване на временната нетрудоспособност от *** г. до *** г./, декларация за трудова злополука, остеодезинтометрия от *** г., епикриза от СБР-гр. В. № *** г. до *** г. с фактура № *** г., фактура № *** г. за проведено лечение в ПРО-ЕАД гр. П. по линия на НОИ, рентгенографии от *** г., *** г., *** г., *** г., *** г. и *** г. Вещите лица са посочило, че съгласно образната диагностика от *** г. състоянието на ищцата е "след ненапълно консолидирана фрактура".

От показанията на разпитания по делото свидетел В. Б. П.- син на ищцата, преценени по реда на чл. 172 ГПК с оглед неговата евентуална заинтересованост от изхода на спора в нейна полза, се установява, че докато ищцата е носела гипсовата имобилизация свидетел и брат му са се редували да се грижат за майка им, като само те са пазарували. Съпругата на свидетеля е готвела и е помагала на ищцата да се изкъпе. Ищцата е изпитвала притеснения, че се нуждае от чужда помощ и че не може да излиза от апартамента си и да се грижи за собствената си майка, която е била болна тогава. Изнервила се е и е започнала да преживява емоционален срив около 20 дни след злополуката- плачела е и се е тревожела, че ще остане саката. Докато е стояла в дома си, ищцата не е била посещавана от нейни колеги. Гипсовата

имобилизация е била свалена на 55-ия ден от поставянето □, при което се е установило, че кракът е отслабнал и деформиран. Ищцата е започнала да се чувства по-добре едва след второто балнеолечение във В. и това я е успокоило. Когато е започнала да ходи на работа, се е притеснявала и е била предпазлива. Показанията на свидетеля, че до трудовата злополука майка му не е имала заболявания и не е пиела лекарства, се оборват от съдебномедицинската експертиза и съдът не ги кредитира в тази част, но им дава вяра в останалата като последователни, логични и подкрепени с другите доказателства по делото.

От събраните чрез разпита на свидетелката А. Т. П.- ***, която в деня на трудовата злополука е била на работа в ответната гимназия, се установява, че е била уведомена за травматичното увреждане малко след настъпването му, направила е компрес с реванол на ищцата и я е посъветвала да отиде на рентген и травматолог. Свидетелката П. не поддържа лични отношения с ищцата.

Изслушани са и свидетелките М. В. И.- *** в ответната гимназия и И. Б. П.- *** в същата гимназия. От показанията на тези свидетелки се установява, че същите не са близки с ищцата. Ищцата не е контактувала активно с колегите си, държала се е дистанцирано, не е отпразнувала с тях пенсионирането си. Св. И. и П. не са забелязали промени в характера и поведението ѝ след злополуката.

При тези данни за вида и характера на увреждането, за обективните последици от злополуката, за предприетите медицински интервенции, за продължителността на лечението и възстановителния период /общо 240 дни/, както и за негативните изживявания на пострадалата съдът намира, че размерът на определеното от районния съд обезщетение в размер на 8 000 лева е необосновано нисък, поради което оплакванията за това, изложени във въззивната жалба на ищцата В. Е. С.-И. се явяват основателни и респективно оплакванията за противното, изложени във въззивната жалба на ответника, са неоснователни. Настоящият състав намира, че претендираната във въззивното производство сума от 11 000 лева е достатъчна да обезщети ищцата за претърпените от нея в резултат на трудовата злополука неимуществени вреди, като при определянето му съдът съобрази възрастта на ищцата и липсата на сериозни негативни отражения върху нейната психика. Няма данни ищцата да е претърпяла психична травма, освен изживения в момента на злополуката и в хода на лечението страх и стрес, както и обичайното неудобство от това, че е имала нужда от чужда помощ, за да се обслужва. Така определеният размер е съобразен с принципа за справедливост, визиран в чл. 52 ЗЗД, и със съдебната практика при определяне на обезщетения при сходни увреждания. Следва да се има предвид, че в случая е налице счупване на *****, като лечението е проведено единствено чрез поставяне на гипсова имобилизация и без да са извършвани оперативни интервенции. Така определеният от въззивния съд размер на обезщетението е съобразен и с обстоятелството, че към настоящия момент фрактурата е зараснала напълно, походката на ищцата е самостоятелна и без помощни средства, движенията на глезена и стъпалото □ са възстановени. Взета е предвид и възможността ищцата да продължава да усеща болки при тежки физически натоварвания в мястото на счупването с лек отток, но без особен функционален дефицит.

При определяне размера на обезщетението, настоящият състав съобрази и продължителността на лечебния и възстановителен процес на ищцата. В резултат на трудовата злополука тя е бил 240 дни в отпуск поради временна нетрудоспособност или за периода от *** г. до *** г. При извършената на *** г. ренгенография не е било налице пълно консолидиране на фрактурата, а такова е констатирано от вещите лица при извършената ренгенография на *** г. във връзка с изготвяне на допуснатата по делото експертиза. Не се доказва по делото тази продължителност на възстановителния процес да е в причинна връзка с поведението на ищцата или с предходни нейни заболявания. Напротив, ищцата е направила необходимото лечение, множество рентгенографии, както и е провела два курса на балнеолечение, за да ускори възстановяването си.

Съгласно чл. 201 КТ определеният размер на обезщетението може да бъде намален, ако пострадалият е допринесъл за настъпване на злополуката. Такова възражение е направено от работодателя с отговора на исковата молба, но няма въведени оплаквания във връзка с извода на първоинстанционния съд за неоснователност на същото, поради което и въззивната инстанция не следва да се произнася по него.

Съгласно чл. 200, ал. 4 КТ, дължимото обезщетение се намалява с размера на получените суми по сключените договори за застраховане на работниците и служителите, а дължимото обезщетение според определения на ал. 3 на същия чл. е разликата между причинената вреда - неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване. Имуствените вреди се установяват по вид и размер и се кумулират, неимуществените вреди се определят по справедливост, и от получената обща сума се намалява полученото обезщетение и/или пенсията по общественото осигуряване. Последното намаляване на дължимото обезщетение според чл. 200, ал. 4 КТ се извършва само в случаите, когато пострадалият работник или служител е получил парична сума по сключени договори за задължително застраховане на работниците и служителите за риска "трудова злополука" за сметка на работодателя при условията на чл. 57 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд/*в този смисъл-Решение № 227 от 25.10.2016 г. на ВКС по гр. д. № 1405/2016 г., IV г. о., ГК/*.

От обясненията на ищцата, дадени по реда на чл. 176 ГПК в съдебно заседание на 10.06.2020 г., се установява, че за претърпяната злополука е получила застрахователно обезщетение в размер на 120 лева по сключен с Общинска застрахователна компания договор за застраховка „Живот“. Обясненията са годно доказателствено средство, доколкото съдържат неизгодни за ищцата обстоятелства. В случая сключената от ищцата застраховка не е задължителна и полученото от нея обезщетение не подлежи на приспадане от определения размер на обезщетението за претърпените от нея имуществени вреди с оглед гореизложената съдебна практика.

По аргумент от чл. 200, ал. 3 КТ отговорността за вреди обхваща и пропуснатата полза, изразяваща се в разликата между получаваните от пострадалия обезщетение за временна нетрудоспособност/пенсия за трайна нетрудоспособност и трудовото възнаграждение, което той би могъл да получава през исковия период, ако е работел на длъжността, при упражняване на която е получил увреждане на здравето си. Съгласно решение № 335 от 10.01.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1230/2010 г., IV г. о., ГК , трудовото възнаграждение е сбор от основното и допълнителните възнаграждения с постоянен характер по силата на чл. 66, ал. 1, т. 7 КТ. Основната заплата според легалното определение, дадено в чл. 4, ал. 1 от Наредба № 7/2007 г. за структурата и организацията на работната заплата, приета с ПМС № 4/2007 г., е възнаграждение за изпълнението на определени задължения и отговорности, присъщи за съответното работно място или длъжност, в съответствие с приетите стандарти за количество и качество на труда и времетраенето на извършваната работа. Допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, които се изплащат задължително, са определени с посочената наредба или с друг нормативен акт. Такива са тези по чл. 11, чл. 12 и чл. 15, ал. 2 от Наредба № 4/2007 г. Основната заплата и допълнителните трудови възнаграждения образуват brutното трудово възнаграждение /чл. 3 от Наредбата/ и по силата на чл. 245 КТ именно то се дължи от работодателя на работника/служителя. С оглед на това и определянето на обезщетението по чл. 200, ал. 3 КТ за пропуснатата полза се извършва на базата на това възнаграждение, без приспадания от него данък по ЗДДФЛ и определените със закон вноски за социално осигуряване. Това е така, тъй като по принцип данъците и вноските за социално осигуряване са в тежест на работника/служителя, определят се на базата на brutното му трудово възнаграждение и се удържат от него, но едва при плащането му. По същия начин, ако за обезщетението по чл. 200 КТ са предвидени такива публични задължения, те ще се удържат /от работодателя или от съдебния изпълнител/ от обезщетението при изплащането му.

От представените по делото п и с м е н и доказателства и изготвената съдебноикономическа експертиза се установява, че за периода от *** г. до *** г. на ищцата е изплатено обезщетение за временна нетрудоспособност в размер на 8191,43 лева, а brutното трудово възнаграждение, което тя би получила за същия период при нейния работодател е 10 618,67 лева. Прилагайки правилно горесцитираните разяснения на ВКС, районният съд е определил размера на пропуснатите ползи от ищцата, претърпени в резултат на трудовата злополука, като е изчислил разликата между brutното трудово възнаграждение и полученото обезщетение за временна нетрудоспособност, която се равнява на 1661,97 лева.

Съдът намира за основателна и претенцията за заплащане на сумата от 327 лева, представляваща разходи за рехабилитация по фактура № *** г. и фактура № *** г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от *** г. до изплащането □. По делото освен посочените фактури, придружени с фискален бон, доказващ заплащането на сумите по тях, са представени и епикриза от СБР-гр. В. № *** г. до *** г., както и протокол *** г. за извършени услуги по профилактика и рехабилитация, издаден от „ПРО“ ЕАД- клон П., от които по безспорен начин се установява, че ищцата е провела балнеолечение там. Рехабилитацията е била необходима за пълно възстановяване на функционалността на увреденото стъпало, за което вещото лице е категорично.

На следващо място съдът съобрази нормата на чл. 84, ал. 3 ЗЗД, че изискуемостта на вземанията за имуществени вреди настъпва от датата на непозволеното увреждане, съответно от откриване на причинителя на увреждането, като това правило намира приложение и по отношение на трудовата злополука. Аргументите произтичат от принципното тълкуване, дадено в т. 2 на ППВС № 2/1981г., относно изискуемостта на тези вземания, както и от базисните разлики между договорната и деликтната отговорност. Главното съдържание на последната е юридически факт, пораждащ облигационни отношения със санкционни последици. По съображенията, основани на дадените в ППВС №2/1981г. указания, неоснователна е тезата на ответника относно началната дата, от която се дължи законна лихва върху обезщетението за имуществени вреди - неправилно е становището, че това е датата на издаване на фактурите за направените от ищцата разходи за лечение/в този смисъл- *решение № 121 от 06.11. 2019 год. на ВКС по т.д. № 2762/2018 г., I т. о., ТК/*. Ето защо първоинстанционното решение е правилно и в частта, с която е присъдено обезщетение за забава върху имуществените вреди от датата на трудовата злополука, а именно- *** г.

Предвид всичко изложено съдът намира, че първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която предявените искове с правно основание чл. 200 КТ и чл. 86 ЗЗД са отхвърлени за разликата над уважената претенция за сумата от 8000 лева до сумата от 11 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди (болки, страдания и битови неудобства), получени от уврежданията от трудова злополука на *** г., ведно със законната лихва от деня на увреждането *** г. до окончателното изплащане на сумата, като бъде постановено ново, с претенцията бъде уважена за тази разлика. В останалите му обжалвани части решението на районния съд следва да се потвърди като правилно и законосъобразно.

По разноските:

С оглед изхода на спора обжалваното решение следва да бъде отменено и в частта, с която в полза на ответника са присъдени съдебни разноски за първоинстанционното съразмерно на отхвърлената част от исковете за разликата над 419,34 лева до присъдената сума от 659,17 лева. На ищцата във въззивното производство е предоставена безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗАДв, видно от представения договор за правна защита и съдействие от *** г. и дължимият размер на възнаграждението, определен от съда съобразно чл. 7, ал. 2, т. 4 НМРАВ, е 919,66 лева, който на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДв следва да се присъди на нейния процесуален представител адв. М.Х..

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260192/29.09.2020 г., постановено по гр.д. № 8267/2019 г. на Районен съд – Перник в частта, с която предявените от В. Е. С.-И., с ЕГН *****, с адрес ***, срещу Професионална гимназия по енергетика и минна промишленост „Христо Ботев“- гр. П., с БУЛСТАТ 113553589, с адрес ***, искове с правно основание чл. 200 КТ и чл. 86 ЗЗД са отхвърлени за разликата над присъдената сума от 8000 /осем хиляди/ лева до сумата от 11 000 /единадесет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди (болки, страдания и битови неудобства), получени от уврежданията от трудова злополука на *** г., ведно със законната лихва върху тази сума от деня на увреждането *** г. до окончателното ѝ изплащане, като вместо това постановява:

ОСЪЖДА Професионална гимназия по енергетика и минна промишленост „Христо Ботев“- гр. П., с БУЛСТАТ 113553589, с адрес *** да заплати на В. Е. С.-И., с ЕГН *****, с адрес ***, на основание чл. 200 КТ и чл. 86 ЗЗД разликата над присъдената сума от 8000 /осем хиляди/ лева до сумата от 11 000 /единадесет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди (болки, страдания и битови неудобства), получени от уврежданията от трудова злополука на *** г., изразяващи се в *****, ведно със законната лихва върху тази сума от деня на увреждането *** г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТМЕНЯ решение № 260192/29.09.2020 г., постановено по гр.д. № 8267/2019 г. на Районен съд – Перник в частта за разноските, с която на основание чл. 78, ал. 3 ГПК В. Е. С.-И., с ЕГН *****, с адрес *** е осъдена да заплати на Професионална гимназия по енергетика и минна промишленост „Христо Ботев“- гр. П., с БУЛСТАТ 113553589, с адрес ***, разликата над сумата от 419,34 лева до присъдената сума от 659,17 лева- разноски за първоинстанционното производство.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260192/29.09.2020 г., постановено по гр.д. № 8267/2019 г. на Районен съд – Перник в останалите му обжалвани части.

Решение № 260192/29.09.2020 г., постановено по гр.д. № 8267/2019 г. на Районен съд – Перник, е влязло в сила като необжалвано в частите, с които са отхвърлени предявените от В. Е. С.-И. срещу Професионална гимназия по енергетика и минна промишленост „Христо Ботев“- гр. П. искове с правно основание чл. 200 КТ и чл. 86 ЗЗД за следните суми: 1) разликата над сумата от 11 000 лева до целия предявен размер от 15 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди (болки, страдания и битови неудобства), получени от уврежданията от трудова злополука на *** г., ведно със законната лихва от деня на увреждането *** г. до окончателното изплащане на сумата; 2) разликата над уважената претенция от 1661.97 лева до целия претендиран размер от 3488 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разликата между brutното трудово възнаграждение, което ищцата би получила за периода от *** г. до *** г. и полученото обезщетение за временна нетрудоспособност за същия период, 3) сумата от 900 лева, представляваща обезщетение за неполучени допълнителни парични средства за празниците *** г., *** г. и *** г.

ОСЪЖДА Професионална гимназия по енергетика и минна промишленост „Христо Ботев“- гр. П., с БУЛСТАТ 113553589, с адрес *** да заплати на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв на адв. М.М. Х. от АК-П., с адрес ***, сумата от 919,66 /деветстотин и деветнадесет лева и шестдесет и шест стотинки/ лева – адвокатско възнаграждение за предоставената на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗАдв безплатна правна помощ на ищцата за въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в частта по иска за неимуществени вреди по правилата на чл. 280 ГПК с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните. В останалите му части решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____